

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 230/2011-53

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. decembra 2011 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho v konaní o sťažnosti R. Z..., t. č. vo výkone väzby, zastúpeného advokátom JUDr. D. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 8 ods. 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos/82/2010 a jeho uznesením z 10. septembra 2010, za účasti Krajského súdu v Bratislave, takto

r o z h o d o l :

1. Základné práva R. Z. na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 8 ods. 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jeho právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos/82/2010 a jeho uznesením z 10. septembra 2010 porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Tos/82/2010 z 10. septembra 2010 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažnosti vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. novembra 2010 doručená sťažnosť R. Z. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 8 ods. 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základných práv na právnu pomoc podľa čl. 37 ods. 2 listiny a na rovnosť v konaní podľa čl. 37 ods. 3 listiny postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T/87/2010 a jeho uznesením z 30. augusta 2010 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu z 30. augusta 2010“), ako aj základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a podľa čl. 8 ods. 2 a 5 listiny, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru a základných práv na právnu pomoc podľa čl. 37 ods. 2 listiny a na rovnosť v konaní podľa čl. 37 ods. 3 listiny postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos/82/2010 a jeho uznesením z 10. septembra 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti (v rozsahu, v akom bola prijatá na ďalšie konanie) vyplýva, že uznesením sudcu pre prípravné konanie okresného súdu sp. zn. Tp 1652/2008 z 5. októbra 2008 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 81/2008 z 28. októbra 2008 bol

sťažovateľ 5. októbra 2008 vzatý do väzby pre zločin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 221 ods. 1 a ods. 3 písm. a) Trestného zákona z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku s tým, že väzba uňho začala plynúť 1. októbra 2008. Následne bola predĺžovaná lehota trvania jeho väzby v prípravnom konaní a došlo k vypusteniu dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Sťažovateľ ďalej uviedol, že naposledy v prípravnom konaní mu bola väzba predĺžená do 1. októbra 2010.

Prokurátorka Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podala 16. júla 2010 na sťažovateľa obžalobu *„pre pokračovací obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti v štádiu pokusu spolupáchatelstvom podľa § 14 odsek 1, § 20, § 233 odsek 1 písmeno a/, odsek 3 písmeno c/, odsek 4 písmeno a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno i/ Trestného zákona; pokračovací obzvlášť závažný zločin podvodu formou spolupáchatelstva podľa § 20, § 221 odsek 1, odsek 3 písmeno c/, odsek 4 písmeno a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno i/ Trestného zákona; pokračovací zločin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 odsek 1, odsek 3, odsek 5 Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno i/ Trestného zákona; pokračovací obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti spolupáchatelstvom podľa § 20, § 233 odsek 1 písmeno a/, odsek 3 písmeno c/, odsek 4 písmeno a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno i/ Trestného zákona; pokračovací zločin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20, § 221 odsek 1, odsek 3 písmeno a/, c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno i/ Trestného zákona; pokračovací zločin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky s časti účasťou vo forme organizátorstva podľa § 21 odsek 1 písmeno a/, § 352 odsek 1, odsek 3, odsek 4 Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno i/ Trestného zákona a pokračovací zločin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno i/ Trestného zákona.“*

Po podaní obžaloby okresný súd 30. augusta 2010 obžalobu preveril z hľadiska § 238 ods. 1, 2 a 3 Trestného poriadku a po vykonanom výsluchu sťažovateľa rozhodol

napadnutým uznesením tak, že sťažovateľa ponecháva naďalej vo väzbe, pretože dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku naďalej trvajú. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ do zápisnice ihneď sťažnosť, ktorú prostredníctvom svojho obhajcu písomne doplnil, pričom toto doplnenie bolo okresnému súdu doručené 3. septembra 2010. V písomnom odôvodnení sťažovateľ uviedol, že okresný súd pochybil, pretože rozhodol o ponechaní jeho osoby vo väzbe pre iný trestný čin, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie a pre ktorý bol 5. októbra 2008 so začiatkom väzby od 1. októbra 2008 vzatý do väzby. Ďalej uviedol, že 5. októbra 2008 pod sp. zn. Tp/1652/2008 rozhodol Okresný súd Bratislava II o vzatí sťažovateľa do väzby pre zločin podvodu podľa § 20 k § 221 ods. 1 a ods. 3 písm. a) Trestného zákona a 16. júla 2010 bola okresnému súdu podaná obžaloba pod sp. zn. 2 T/87/2010 pre obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti v štádiu pokusu spolupáchatelstvom podľa § 14 ods. 1, § 20 a § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona. S poukazom na § 71 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého *„obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočnosti vyplýva dôvodná obava, že...“*, sťažovateľ v sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného súdu bol toho názoru, že ďalšie trvanie jeho väzby je nezákonné, a preto žiadal, aby bol sťažnostným súdom prepustený na slobodu.

Dňa 23. septembra 2010 bolo sťažovateľovi doručené napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 T/87/2010 z 30. augusta 2010. Označeným uznesením okresného súdu bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa ako obvineného a bolo rozhodnuté o ponechaní sťažovateľa vo väzbe s tým, že dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku u neho naďalej trvajú. Keďže podľa formulácie uvedenej v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu sťažovateľ podal ihneď po vyhlásení uznesenia okresného súdu sp. zn. 2 T/87/2010 z 30. augusta 2010 sťažnosť, *„ktorú bližšie písomne nezdôvodnil do termínu zasadnutia sťažnostného súdu“*, sťažovateľ z toho vyvodil, že krajský súd sa vôbec nezaoberal jeho písomnými dôvodmi uvedenými v doplnení jeho sťažnosti doručenom okresnému súdu 3. septembra 2010.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 230/2011-29 z 2. júna 2011 ju prijal na ďalšie konanie v časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a podľa čl. 8 ods. 2 a 5 listiny, ako aj svoje právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos/82/2010 a jeho uznesením z 10. septembra 2010, a vo zvyšnej časti jeho sťažnosť odmietol.

Vo vyjadrení krajského súdu sp. zn. Spr. 3102/2011 z 3. marca 2011, ktoré si ústavný súd vyžiadal ešte pred predbežným prerokovaním návrhu a ktoré krajský súd vo svojom stanovisku z 1. augusta 2011 považoval aj po prijatí predmetnej sťažnosti na ďalšie konanie za vyčerpávajúce a odkázal na neho, sa vo vzťahu k prijatej časti sťažnosti uvádza:

„Na podklade predkladacej správy zo dňa 06. 09. 2010 sa nadriadený súd zaoberal podanou sťažnosťou a o tejto rozhodoval dňa 10. 09. 2010, pričom je potrebné uviesť, že v tejto rozsiahlej trestnej veci (14 obžalovaných a 12 skutkov) okrem sťažnosti podanej obžalovaným R. Z., prejednával a rozhodoval aj sťažnosť podanú obžalovanou G. J. (sp. zn. 2 Tos 81/2010) a obžalovaným Š. S. (sp. zn. 2 Tos 83/2010) proti rozhodnutiam o ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby.

Vzhľadom k rozsahu a náročnosti predloženej trestnej veci (cca 12.500 strán) s prihliadnutím na zásadu konania s osobitným urýchlením a skutočnosť, že obžaloba bola podaná 16. 07. 2010, došlo nechtiac k opomenutiu písomného doplnenia sťažnosti obhajcom (čl. 12509) a Krajský súd v Bratislave sa zamerlal len na argumentáciu prezentovanú obhajcom a obžalovaným (v tom čase obvineným) pri výsluchu pred prvostupňovým súdom (čl. 12486) a túto prioritne posudzoval a rozoberal aj v dôvodoch svojho uznesenia.“

Právny zástupca sťažovateľa nevyužil možnosť zaujať stanovisko k vyjadreniu krajského súdu.

Právny zástupca sťažovateľa navrhol, aby ústavný súd vydal nález „na neverejnom pojednávaní“ a predseda krajského súdu ústavnému súdu oznámil, že netrvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Vzhľadom na tieto oznámenia účastníkov konania

ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Zo spisu okresného súdu sp. zn. 2 T/87/2010, ktorého relevantné časti si ústavný súd vyžiadal od okresného súdu vo fotokópii, vyplývajú tieto podstatné skutočnosti:

- okresný súd 30. augusta 2010 rozhodol o tom, že u sťažovateľa aj po podaní obžaloby naďalej trvajú dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a preto ho ponechal vo väzbe,

- sťažovateľ proti tomuto uzneseniu ihneď po jeho vyhlásení podal do zápisnice sťažnosť, ktorú však bližšie neodôvodnil,

- sťažovateľ 2. septembra 2010 odovzdal na poštovú prepravu písomné odôvodnenie sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 30. augusta 2010, ktoré bolo okresnému súdu doručené 3. septembra 2010, pričom bolo riadne zažurnalizované (č. l. 12509),

- 6. septembra 2010 bol kompletný spisový materiál spolu s predkladacou správou (č. l. 12513) predložený krajskému súdu na rozhodnutie,

- krajský súd 10. septembra 2010 napadnutým uznesením zamietol sťažnosť sťažovateľa podanú proti uzneseniu okresného súdu z 30. augusta 2010, pričom v odôvodnení uviedol, že sťažovateľ po porade s obhajcom podal ihneď po vyhlásení uznesenia okresného súdu z 30. augusta 2010 sťažnosť, „ktorú bližšie písomne nezdôvodnil do termínu zasadnutia sťažnostného súdu“.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a podľa čl. 8 ods. 5 listiny do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Účelom čl. 5 ods. 4 dohovoru aj čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy je poskytnutie práva osobám, ktoré boli pozbavené osobnej slobody, spočívajúceho v možnosti súdnej kontroly rozhodnutí a opatrení, na základe ktorých bol zásah do ich osobnej slobody vykonaný. Medzi záruky, ktoré garantujú tieto články, nepochybne patrí aj právo osoby predložiť súdu

argumenty a vyjadrenia proti svojmu ponechaniu vo väzbe (napr. III. ÚS 84/06, III. ÚS 291/06), ako aj právo osoby na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (obdobne napr. III. ÚS 374/09).

Sťažovateľ tvrdí, že krajský súd nezohľadnil jeho argumenty proti ponechaniu vo väzbe, keď konštatoval, že svoju sťažnosť bližšie neodôvodnil.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu z 30. augusta 2010, ktorým bolo rozhodnuté o jeho ponechaní vo väzbe aj po podaní obžaloby. Podaním sťažnosti sa sťažovateľ domáhal zrušenia uznesenia okresného súdu z 30. augusta 2010 a prepustenia z väzby na slobodu z toho dôvodu, že *„súd dňa 30. augusta 2010 rozhodol o ponechaní [jeho] osoby vo väzbe pre iný trestný čin, ako pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie a pre ktorý... bol... 05. 10. 2008 so začiatkom väzby od 01. 10. 2008 vzatý do väzby“*. Ďalej poukázal na to, že 5. októbra 2008 *„pod sp. zn. Tp/1652/2008 rozhodol Okresný súd Bratislava II o vzatí mojej osoby do väzby pre zločin podvodu podľa ust. § 20 k ust. § 221 ods. 1 a ods. 3 písm. a) Tr. zák.“*, avšak 16. júla 2010 bola podaná na okresnom súde obžaloba *„pod sp. zn. 2 T/87/2010 pre obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti v štádiu pokusu spolupáchatelstvom podľa ust. § 14 ods. 1, § 20, § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c), ods. 4 písm. a) Tr. zák.“*. Taktiež poukázal na skutočnosť, že napriek tomu, že sa rozhodovalo o väzbe sťažovateľa, nebola jemu ani jeho obhajcovi doručená *„obžaloba vo veci, pre ktorú súd rozhodoval o ponechaní [jeho] osoby vo väzbe“*.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia žiadnym spôsobom nevysporiadal so závažnými námietkami sťažovateľa obsiahnutými v jeho sťažnosti týkajúcimi sa postupu okresného súdu v súvislosti s rozhodnutím o ponechaní sťažovateľa vo väzbe aj po podaní obžaloby.

Za situácie, keď právo sťažovateľa na predloženie argumentov a dôvodov proti jeho ponechaniu vo väzbe v rámci sťažnostného konania nebolo rešpektované (čo je zrejmé zo skutočnosti, že krajský súd rozhodol o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu o ďalšom trvaní väzby a ponechaní vo väzbe bez toho, aby sa vysporiadal s argumentmi proti jeho ponechaniu vo väzbe uvedenými v písomnom doplnení jeho sťažnosti jeho obhajcom doručenom okresnému súdu 3. septembra 2010), možno podľa názoru ústavného súdu postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos/82/2010 a na jeho základe vydané uznesenie 10. septembra 2010 označiť za ústavne nekonformné a neakceptovateľné.

Z uvedeného vyplýva, že ani samotným uznesením krajského súdu nemohla byť daná primeraná odpoveď súdu („adequate judicial response“; rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Grauslys v. Litva, No. 36 743/97) na obranu sťažovateľa, s ktorou sa súd v dôsledku svojho postupu pri rozhodovaní v tejto veci ani len neoboznámil, hoci opravný prostriedok bol sťažovateľom podaný v rámci zákonnej lehoty.

Z odôvodnenia rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti obvineného proti prvostupňovému súdnemu rozhodnutiu, ktorým bolo rozhodnuté o ponechaní sťažovateľa vo väzbe aj po podaní obžaloby, musí byť zrejmé, že sa súd náležite zaoberal všetkými argumentmi a námietkami, ktoré obvinený vo svojej sťažnosti uviedol. Ak sa súd rozhodujúci o sťažnosti nevysporiada s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa adekvátne a preskúmateľne, poruší tým podľa názoru ústavného súdu základné práva sťažovateľa vyplývajúce z čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 2 a 5 listiny, ako aj práva vyplývajúce z čl. 5 ods. 4 dohovoru (obdobne III. ÚS 34/07).

Ústavný súd pripomína, že nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pôsobiacim mimo tejto sústavy.

Z tohto postavenia mu preto v okolnostiach daného prípadu ani neprislúchalo posudzovať, či sťažovateľ mal byť ponechaný vo väzbe, alebo prepustený na slobodu. Musel však zaujať stanovisko k z ústavného hľadiska relevantnej otázke, a to, či rozhodnutie krajského súdu, ktorým sa v konečnej inštancii rozhodovalo o zákonnosti

sťažovateľovej väzby, spĺňalo požiadavky ústavnosti (vrátane požadovanej kvality odôvodnenia v zmysle čl. 17 ods. 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením a postupom krajského súdu spočívajúcim v tom, že neprihliadol na písomné odôvodnenie sťažovateľovej sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 T 87/2010 z 30. augusta 2010, došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a podľa čl. 8 ods. 2 a 5 listiny, ako aj jeho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

Keďže ústavný súd vyslovil, že krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tos 82/2010 z 10. septembra 2010 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, porušil základné práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a podľa čl. 8 ods. 2 a 5 listiny, ako aj právo podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru v súlade s prvou vetou čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde, toto rozhodnutie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd v súvislosti s návrhom sťažovateľa, aby bol prepustený z väzby na slobodu poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej prikazuje všeobecnému súdu prepustiť trestne stíhanú osobu z väzby spravidla vtedy, ak po zrušení rozhodnutia všeobecného súdu ústavným súdom už neexistuje súdny titul na ďalšie trvanie väzby [napr. neprávoplatné, ale vykonateľné uznesenie prvostupňového súdu o predĺžení väzby, resp. o ponechaní vo väzbe (napr. III. ÚS 295/05, III. ÚS 84/06, I. ÚS 115/07)].

Hoci ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu, i naďalej existuje síce neprávoplatné, ale vykonateľné uznesenie okresného súdu sp. zn. 2 T 87/2010 z 30. augusta 2010, a preto nebolo možné vyhovieť požiadavke sťažovateľa a prikázať jeho prepustenie z väzby na slobodu (bod 3 výroku tohto nálezu).

Bude úlohou krajského súdu, aby v súlade s § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde po vrátení veci na ďalšie konanie opätovne rozhodol o opravnom prostriedku sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 T/87/2010 z 30. augusta 2010, a to tak, že sa vysporiada s námietkami a argumentmi sťažovateľa uvedenými v jeho sťažnosti proti

označenému uzneseniu okresného súdu a ustáli, či v relevantnom čase existovali u sťažovateľa dôvody na ďalšie trvanie jeho väzby.

Ústavný súd zdôrazňuje, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný petitom návrhu na začatie konania. V tomto prípade zo spisu v tejto veci vyplýva, že sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v navrhovanom petite rozhodnutia nepožiadala ústavný súd o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia ani o úhradu trov konania. Z tohto dôvodu sa ústavný súd sťažnosťou z tohto hľadiska nemohol zaoberať.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2011